

„Proto připravila mnoho darů, peněz i ozdob, jak se to slušelo vézt s sebou pro královnu z velké říše a bohatého království, ale nejvíce nadějí skládala sama v sebe, ve své osobní kouzlo a milostné umění. A tak se dostavila k Antoniovi.“

(Plútarchos: Životopisy slavných Řeků a Římanů)

[duben roku 41 př. Kr.]

Kleopatry se dočkali o čtrnáct dní později. Tedy: skoro se jí dočkali. Tři egyptské královské veslice zakotvily necelou míli od přístavu na volném moři a pak už se nedělo nic. Na náměstí se v té době sešel tribunál. Antonius předsedal a velmoži sezvaní sem ze všech koutů světa přihlíželi. Občas některý připojil poznámku či názor. Porcovalo se bývalé Cassiovo panství.

Za římskými veliteli, kteří zaujali místo v čele, bylo vztyčeno patnáct stop vysoké plátno s malbou oblasti zahrnující území od Bosporu až po jižní hranice Egypta, dva otroci s dlouhými holemi ukazovali na země, o nichž byla právě řeč, další dva za pomoci posuvných schůdků a sady štětců označovali navržené úpravy a změny. Heroda zaskočilo, jak obyčejně Judsko vypadá. Řadový stát mezi řadovými státy, dokonce ani království, pouhá ethnarchie. Obtažené davidovskou modří, ale jinak se od ostatních zemí neliší. O nic větší než Kommagéné nebo Galacie. O mnoho menší než Egypt nebo Arménie. Kdo mohl porozumět úradkům Všemohoucího, který si vyvolil nepatrný židovský národ za své vlastnictví.

K Antoniovi se v tu chvíli naklonil informátor. Triumvir ho vyslechl a pak prohodil k jednomu ze svých velitelů tak tiše, že mu Herodes stěží rozuměl, ačkoli seděl blízko: „Asi se ostýchá, no, já bych se taky ostýchal. Vždyť mě její nesplněné sliby málem stály krk. Ale jsem ochoten jí odpustit, každý děláme chyby. Vezmi si člun, zajed' za ní a pozvi ji ke mně na večeři.“ Muž se uklonil a odešel doprovázený desítkou vojáků, urostlých a ramenatých podobně jako on.

Vrátil se za hodinu, během níž se rozhořel spor o hornaté území na severovýchodní arménské hranici. Antonius už se každopádně začínal zoufale nudit a příchod těch, které vyslal ke Kleopatře, mu byl vítaným oživením. Tázavě povytlhl obočí. Vysoký legát srahl čelo a zakroutil hlavou.

„Odmítla se dostavit?“

„Odmítla mě přijmout. Prý nejsem dost urozeného rodu.“

Antonius zbledl. Zařal levou ruku v pěst, až mu mezi prsty prasklo dřevěné pisátko, s nímž si dosud pohrával. Dlaní pravačky udeřil naplocho do desky stolu. Mnoho očí se k němu vyděšeně otočilo. „Ehm. Chtěl jsem jen navrhnout krátkou přestávku.“ Odpochoval a vrátil se opět veselý a přívětivý.

Hluku, který se šířil od řeky, zprvu nevěnovali pozornost. Když však postupně sílil, začali si mezi sebou nejistě šeptat a někteří vyslali otroky na výzvědy. Informátor se k Antoniovi znovu nerozhodně naklonil. Ten se zatvářil, jako by musel volit mezi úsměvem a vztekem. Pak vstal a zvučně oslovil shromážděné muže. „Moji milí, vězte, že v téhle kratochvíli prsty nemám, prý se nám tu ale objevila jakási bohyně. Přerušuji tedy zasedání, a kdo chce, může se jít podívat k řece.“

Hnali se tím směrem téměř všichni. Herodes váhal. Pověřivosti nikdy neholdoval a krom toho je jen jeden Bůh.

„Ty nejdeš?“ Antonius ho uchopil za loket.

Trhl sebou. „Nevím. Nezdá se mi...“

„Ale, prosím tě! Sice si nemyslím, že by mě bozi ještě mohli něčím překvapit, ale na druhou stranu...“ vesele se zazubil.

Dav posléze zhoustl natolik, že jim v železe zakutí pretoriáni museli razit cestu. „Isis?“ zopakoval tázavě Antonius jméno, které k nim doléhalo čím dál hlasitěji. „Není to ta egyptská bohyně moudrosti? Napadlo mě, že by v tom mohla být Kleopatra nějak namočená, a to doslova.“